

Su eta kolore gau bat

Marta neska oso alaia eta jakin-mindua zen, hondartzatik gertu zegoen herri txiki batean bizi zena. Egunak zeramatzan San Joan gaua, udako jaialdirik ederrena eta magikoena, irrikaz itxaroten.

Arratsalde hartan, Martak bere familiari lagundu zion herriko plazaren erdian sua prestatzen. Egurra, adarrak eta lore koloretsuak gehitu zituzten. Gertu, bere lagun Pol eta Laia petardoak prestatzen ari ziren, argi gorri, berde eta urdinekin distiratzen zutenak.

“Zein zirraragarria!” oihu egin zuen Martak. “Gaur gau berezia izango da!”

Ilunabarra iritsi zenean, herri osoa bildu zen. Helduek su eta petardoen istorioak kontatu zituzten, haurrek begiak zabal-zabalik begiratzen zuten bitartean.

Martak ikusi zuen norbaitek petardo sorta bat sutik gertuegi utzi zuela, eta haizea txinpartak botatzen hasi zen haren aldera.

“Ai ene! Zerbait gerta daiteke!” pentsatu zuen Martak urduri.

Denborarik galdu gabe, Joan aitona abisatzera joan zen korrika, oso jakintsua baitzen eta beti zekien zer egin. Joan aitona azkar etorri

zen, eta heldu batzuen laguntzarekin, petardoak sutik urrundu zituzten.

“Eskerrik asko, Marta! Oso azkarra eta ausarta izan zara”, esan zuen Joan aitonak irribarrez.

Festak jarraitu zuen, eta Martak, Polek eta Laiak “bum” eta “whoosh” egiten zuten petardoak piztu zituzten, zerua kolore eta forma harrigarriekin argituz.

Gauaren amaieran, alkateak suaren gainetik salto egitera gonbidatu zituen guztiak.

“Suaren gainetik salto eginez, min egiten digun guztia atzean uzten dugu eta uda berri bat poz-pozik hasten dugu!” esan zuen alkateak.

Martak, apur bat urduri, amaren eskua hartu eta elkarrekin salto egin zuten. Une horretan, magia berezi bat sentitu zuen, irribarre egin eta zoriontsu sentiarazi ziona.

Gau hartan, Martak ikasi zuen San Joan gaua ez dela magikoa argiengatik eta petardoengatik bakarrik, baizik eta denak elkarrekin daudelako, elkar zaintzen eta bizitza ospatzen.

Nekatuta baina pozik etxera iritsi zenean, Martak udak ekarriko zizkion abenturez amestu zuen.